

JULIA BURGERS-DROST
Femkes enkele reis

JULIA BURGERS-DROST
Femkes enkele reis

Voorkeurboek

Eerste druk in deze uitvoering 2002

ISBN 90-242-8666-2

NUR 344

Uitgeverij Voorkeurboek, Kampen ,2002 ©

Omslagillustratie: Kees van Scherpenzeel

Omslagontwerp: Van Soelen Reclame

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Een noodkreet uit het noorden, Femke ! Oom en tante smeken of je hen een paar weekjes bij wilt staan. Nu tante Lies in het ziekenhuis ligt, kan oom Jan de winkel niet alleen aan. Hij heeft weer eens last van zijn rug. Eigenlijk kun je niet weigeren, lieverd!”

Femke is bezig een doos uit te pakken, die zojuist is bezorgd door de vrachtrijder. De nieuwe lente-collectie is binnen, ze popelt om één en ander te passen.

„Ach, die stakkerds. Zouden ze er niet beter aan doen dat winkeltje op te heffen, ma? Tegenwoordig gaat iedereen toch liever naar de supermarkt in de stad, er is vlak in hun buurt iets geopend dat zijn weerga niet kent, ik heb het met de Kerst zelf gezien. Je weet wel hoe de formule is: vers van het mes, een uitgebreide groente-afdeling, een warme bakker binnenshuis en ga zo maar door. Ik vond het zielig dat juist in die dagen er slechts bij oom de zogenaamde ‘vergeten boodschappen’ werden gehaald.”

Femke streelt een superzacht truitje, peinst waar ze dit alzo mee zou kunnen combineren en gaat in gedachten de inhoud van haar kleerkast na. „Het zal hun tijd wel duren, dat geef ik toe. Toch verdienen ze ondanks alles er toch een boterham mee. Heel de familie De Werf heeft zakenmansbloed. Kijk naar je vader! En onze Teun heeft het in Amsterdam ook naar zijn zin in de nieuwe boetiek. Maar om terug te komen op de vraag: je kunt hier best gemist worden. Dat wil zeggen, een tijdje. Want als pa en ik op vakantie gaan, zul je hier de honneurs moeten waarnemen.”

Femke houdt een rose trui voor haar borst, keurt in de spiegel het resultaat. Straks ma eens lief aankijken. Misschien als tegemoetkoming voor haar toezegging zo snel mogelijk naar Friesland af te reizen? Want het komt niet in haar op om oom Jan en tante Lies in de steek te laten. Ze is daar zo’n beetje kind aan huis, heeft bijna iedere schoolvakantie daar in het knusse dorpje doorgebracht.

Oom Jan en tante Lies zijn een soort ouders voor haar.

„Natuurlijk, ik ga zo snel als jullie me kunnen missen. Hm, Friesland in de lente maakt me lyrisch! De ruimte, de mooie luchten... ik ben benieuwd of er al veel lammetjes zijn!”

Femke zwaait met de trui in haar moeders richting.

„Rakker. ik begrijp de hint heus wel. Pas dat ding, het is nu net stil hier!”

Tevreden duikt Femke in de paskamer. Het is leuk om in de zaak van haar ouders te werken, toch voelt ze dat ze toegroeit naar een